

ONTVANGEN

- 2 JUNI 2016

College van burgemeester en wethouders van Gemert-
Bakel
Postbus 10000
5420 DA GEMERT

Datum
1 juni 2016

Ons nummer
201505929/1/A1

Uw kenmerk
mr. P. Fermont

Inlichtingen
Mw. I.R. Feis
070-4264578

Onderwerp
Van Es en Van Ansem/Peeldijk Minery BV
ea
Dwangsom en omgevingsvergunning

Procedure
Hoger beroep

Geachte heer/mevrouw,

In de bovenvermelde procedure is uitspraak gedaan. De procedure is daarmee beëindigd.
Een afschrift van deze uitspraak treft u hierbij aan.

Aangezien deze brief geautomatiseerd is aangemaakt, is deze niet ondertekend.

Hoogachtend,
de griffier

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

W.C.A.M. van Es en I. van Ansem, beiden wonend te Milheeze,
gemeente Gemert-Bakel,
appellanten (hierna tezamen en in enkelvoud: Van Es),

tegen de uitspraak van de rechtbank Oost-Brabant van 19 juni 2015 in zaken
nrs. 14/3310 en 14/4329 in het geding tussen:

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid
Peeldijk Minkery BV, gevestigd te Milheeze en N.J.M. van Ansem,
wonend te Milheeze, (hierna tezamen en in enkelvoud: Peeldijk Minkery)

en

het college van burgemeester en wethouders van Gemert-Bakel.

Procesverloop

Bij besluit van 11 maart 2014 heeft het college Van Es onder oplegging van een dwangsom gelast het op het perceel Peeldijk 12a te Milheeze (hierna: het perceel) opgerichte chalet te verwijderen en verwijderd te houden.

Bij besluit van 12 augustus 2014 (hierna: het besluit op bezwaar) heeft het college het door Van Es tegen dat besluit gemaakte bezwaar gegrond verklaard en dat besluit herroepen.

Bij afzonderlijk besluit van 12 augustus 2014 (hierna: het gedoogbesluit) heeft het college besloten de aanwezigheid van het chalet op het perceel te gedogen en te gedogen dat dit wordt afgebouwd overeenkomstig de bouwtekening, gevoegd bij de op 6 december 2013 aangevraagde omgevingsvergunning.

Peeldijk Minkery heeft tegen het besluit op bezwaar en het gedoogbesluit beroep ingesteld. De rechtbank heeft het door Peeldijk Minkery tegen het gedoogbesluit ingestelde beroep aangemerkt als een verzoek om rechtstreeks beroep bij de bestuursrechter als bedoeld in artikel 7:1a, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), met welk verzoek het college heeft ingestemd.

Bij uitspraak van 19 juni 2015 heeft de rechtbank de door Peeldijk Minkery tegen het besluit op bezwaar en het gedoogbesluit ingestelde beroepen gegrond verklaard, het besluit op bezwaar vernietigd, voor zover daarbij de last onder dwangsom van 11 maart 2014 is herroepen, het gedoogbesluit vernietigd en het college opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak.

Tegen deze uitspraak heeft Van Es hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 maart 2016, waar Van Es, bijgestaan door mr. J. van Groningen, advocaat te Middelharnis, en het college, vertegenwoordigd door mr. P. Fermont, werkzaam bij de gemeente, zijn verschenen. Voorts is ter zitting Peeldijk Minkery, vertegenwoordigd door mr. F.K. van den Akker, advocaat te Eindhoven, als belanghebbende gehoord.

Overwegingen

1. Van Es is eigenaar van het chalet op het perceel en bewoont dit. Het chalet is in ieder geval vanaf 1997 op het perceel aanwezig; daarvoor stond op het perceel een stacaravan. Op het naastgelegen perceel Peeldijk 1a te Milheeze wordt door Peeldijk Minkery een nertsenhoudertje geëxploiteerd.

Door controleurs van de gemeente Gemert-Bakel is bij op 24 juli 2013, 16 september 2013 en 21 november 2013 gehouden controles geconstateerd dat bouw- en sloopwerkzaamheden werden

uitgevoerd aan het chalet, zonder dat daarvoor een omgevingsvergunning was verleend. Op 21 november 2013 is Van Es een bouwstop opgelegd. De vervolgens op 6 december 2013 gevraagde omgevingsvergunning voor de bouwwerkzaamheden aan het chalet is door het college geweigerd. Het college heeft Van Es voorts gelast het chalet te verwijderen en verwijderd te houden. Bij het besluit op bezwaar heeft het college dat besluit herroepen en tegelijkertijd bij het gedoogbesluit besloten de aanwezigheid van het chalet op het perceel te gedogen en te gedogen dat dit wordt afgebouwd overeenkomstig de bouwtekening, gevoegd bij de op 6 december 2013 aangevraagde omgevingsvergunning. De rechtbank heeft het besluit op bezwaar en het gedoogbesluit vernietigd. Zij heeft overwogen dat het persoonsgebonden overgangsrecht ziet op het gebruik van het chalet en dat uit de planregel over het persoonsgebonden overgangsrecht niet kan worden afgeleid dat deze bepaling de mogelijkheid biedt om bouwwerkzaamheden uit te voeren aan het chalet.

Van Es stelt zich op het standpunt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college wegens bijzondere omstandigheden van handhavend optreden had moeten afzien en dat de rechtbank het gedoogbesluit ten onrechte heeft vernietigd.

Relativiteitsvereiste

2. Van Es betoogt dat de rechtbank ten onrechte geen toepassing heeft gegeven aan artikel 8:69a van de Awb, omdat het belang van Peeldijk Minkery dat zij gevrijwaard wenst te blijven van illegale bouwwerken en andere overtredingen, geen belang is waarin de wet haar beoogt te beschermen.

2.1. Ingevolge artikel 8:69a van de Awb vernietigt een bestuursrechter een besluit niet op de grond dat het in strijd is met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel, indien deze regel of dit beginsel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept.

Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) heeft de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appellant door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van de appellant.

2.2. Het betoog slaagt niet. De normen vervat in de artikelen 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, en 2.3a van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) zijn geen rechtsregels die kennelijk niet strekken tot bescherming van het belang van Peeldijk Minkery, maar beschermen haar belang als exploitant van een bedrijf op het naastgelegen perceel om te worden gevrijwaard van de door haar gestelde nadelige effecten van illegale bebouwing in de omgeving, zoals bijvoorbeeld mogelijke beperkingen met betrekking tot haar bedrijfsvoering.

Last onder dwangsom

3. Vaststaat dat het chalet zonder omgevingsvergunning en derhalve in strijd met artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo is gebouwd, zodat het college terzake handhavend kon optreden.

Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift het bestuursorgaan dat bevoegd is om met een last onder bestuursdwang of dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. Slechts onder bijzondere omstandigheden mag van het bestuursorgaan worden gevergd, dit niet te doen. Dit kan zich voordoen indien concreet zicht op legalisatie bestaat. Voorts kan handhavend optreden zodanig onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat van optreden in die concrete situatie behoort te worden afgezien.

4. Van Es betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het college niet wegens bijzondere omstandigheden van handhavend optreden mocht afzien. Daartoe voert hij aan dat, aangezien hij het chalet op grond van het persoonsgebonden overgangsrecht dat is opgenomen in artikel 32 van het ter plaatse geldende bestemmingsplan mag bewonen, het chalet ook mag worden vernieuwd. Het bestemmingsplan bevat in dit opzicht geen beperkingen. Daarnaast heeft de rechtbank volgens Van Es ten onrechte buiten de belangenafweging gelaten dat het chalet op zichzelf voor de nertsenhoudery niet leidt tot uitbreidingsbelemmeringen, omdat de op het perceel Peeldijk 12a met vergunning gerealiseerde kantine en kantoorruimten reeds binnen de geurcontour van de nertsenhoudery vallen. Ten slotte stelt Van Es dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij voor woonruimte is aangewezen op het chalet en handhavend optreden daarom onevenredig is. Volgens hem leidt afzien van handhavend optreden niet tot ongewenste precedentwerking.

4.1. Het perceel heeft in het ter plaatse geldende bestemmingsplan "Gemert-Bakel Buitengebied 2010" de bestemming "Bedrijf" en de dubbelbestemming "Waarde-archeologie".

Ingevolge artikel 32, onderdeel persoonsgebonden overgangsrecht, van de planregels mag voor het perceel Peeldijk 12a, het gebruik als woning van het op het perceel aanwezige chalet worden voortgezet en wel uitsluitend door de persoon/ personen die op het moment van ter visie leggen van het ontwerp van dit bestemmingsplan in dit chalet woonachtig waren en volgens de gemeentelijke basisadministratie van de gemeente Gemert- Bakel als hoofdbewoner en zijn of haar partner op dit adres staan ingeschreven.

4.2. Vast staat dat het zonder vergunning gebouwde chalet op grond van artikel 32 van de planregels door Van Es mag worden bewoond. Dat het bestemmingsplan de bewoning van het chalet door Van Es toestaat brengt, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 maart 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BV8754), niet zonder meer mee dat ook ten behoeve van dat toegestane gebruik mag worden gebouwd. Het gebruiksovergangsrecht legaliseert geen illegale bebouwing. In dit geval is de vraag aan de orde of handhavend optreden tegen het chalet, gelet op de

planregel waarin expliciet is opgenomen dat de bewoning van de op het perceel aanwezige chalet is toegestaan, onevenredig is. Aangezien het bewonen van dat chalet door Van Es alleen mogelijk is wanneer het op het perceel aanwezig is, ligt het in de rede aan te nemen dat zich bijzondere omstandigheden voordoen op grond waarvan het college van handhavend optreden behoort af te zien tegen het door Van Es bewoonde chalet zoals dat ten tijde van de in voormeld onderdeel van artikel 32 vermelde peildatum op het perceel aanwezig was. De rechtbank heeft gelet op de situatie die in dit geval aan de orde is echter terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat sprake is van bijzondere omstandigheden die handhavend optreden tegen het chalet onevenredig maken. Hierbij wordt het volgende in aanmerking genomen. Zoals door Van Es ter zitting is bevestigd en eveneens volgt uit de door het college overgelegde controlerapporten van 24 juli 2013, 16 september 2013 en 21 november 2013, is het chalet van binnen geheel gestript en gesloopt, voorzien van een nieuwe dakconstructie en een nieuwe vloer en is het chalet geheel voorzien van nieuwe gevels en is de gevelindeling gewijzigd. Verder is de overkapping aan de achterzijde gesloopt en gewijzigd teruggebouwd. Gelet hierop is het chalet zodanig verbouwd, dat het niet langer gelijk valt te stellen met het chalet waarvoor de raad van de gemeente Gemert-Bakel in het bestemmingsplan persoonsgebonden overgangsrecht heeft opgenomen.

De rechtbank heeft het feit dat op het perceel Peeldijk 12a een bedrijfsgebouw met kantine aanwezig is, dat evenzeer als geurgevoelig object als bedoeld in artikel 1 van de Wet geurhinder en veehouderij kan worden aangemerkt, terecht evenmin gezien als een bijzondere omstandigheid waardoor optreden onevenredig is. Hetzelfde geldt voor het betoog van Van Es dat het toestaan van het chalet op het perceel geen ongewenste precedentwerking met zich brengt. Dat in het bestemmingsplan alleen voor het chalet op het perceel persoonsgebonden overgangsrecht is opgenomen is geen reden voor een ander oordeel, reeds omdat niet valt uit te sluiten dat zich andere gevallen zullen voordoen waarin eveneens grond blijkt te bestaan voor het opnemen van persoonsgebonden overgangsrecht. Ten slotte is door Van Es niet aannemelijk gemaakt dat hij voor het wonen enkel is aangewezen op het chalet.

Het betoog faalt.

Gedoogbesluit

5. Het betoog van Van Es dat de rechtbank ten onrechte het gedoogbesluit heeft vernietigd, slaagt niet. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college bevoegd was handhavend op te treden tegen de aanwezigheid van het chalet op het perceel en dat het college niet gehouden was wegens bijzondere omstandigheden van handhavend optreden daartegen af te zien en zij heeft het besluit op bezwaar terecht vernietigd. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht overwogen dat met de vernietiging van het besluit op bezwaar ook het gedoogbesluit wordt geraakt, zodat de rechtbank terecht ook dat besluit heeft vernietigd. Een verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 24 december 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4640 kan Van Es niet baten, omdat in die zaak, anders dan in deze zaak, in een

onherroepelijk gedoogbesluit door het college het vertrouwen gewekt was dat niet handhavend zou worden opgetreden.

Conclusie

6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd. Met het bevestigen van de aangevallen uitspraak wordt ook de door de rechtbank op grond van artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb getroffen voorlopige voorziening, dat het besluit van 11 maart 2014 wordt geschorst tot en met zes weken na de bekendmaking van het nieuw te nemen besluit op bezwaar, bevestigd.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.M. van Driel, griffier.

w.g. Van der Beek-Gillessen
voorzitter

De griffier is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

Uitgesproken in het openbaar op 1 juni 2016

414-776.

Verzonden: 1 juni 2016

uitspraak

RECHTBANK OOST-BRABANT

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummers: SHE 14/3310 en SHE 14/4329

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 19 juni 2015 in de zaak tussen

Peeldijk Minkery BV en N.J.M. van Ansem, te Milheeze, eisers,
(gemachtigde: mr. drs. F.K. van den Akker),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Gemert-Bakel,
verweerder (gemachtigde mr. P. Fermont).

Als derde-partij hebben aan het geding deelgenomen: **W.C.A.M. van Es en I. van Ansem**,
(gemachtigde mr. J. van Groningen).

Procesverloop

Bij besluit van 21 november 2013 heeft verweerder W.C.A.M. van Es gelast de bouw- en sloopwerkzaamheden zonder omgevingsvergunning op het perceel Peeldijk 12a te Milheeze, kadastraal bekend gemeente Bakel en Milheeze, sectie S, nummer 774, te staken en gestaakt te houden, onder oplegging van een dwangsom van € 3.000,00 per constatering, met een maximum van één per dag, dat er geconstateerd wordt dat er zonder omgevingsvergunning bouwwerkzaamheden worden verricht, tot een maximum van € 30.000,00.

Bij besluit van 11 maart 2014 heeft verweerder Van Es gelast de op het perceel opgerichte woning te verwijderen en verwijderd te houden, onder oplegging van een dwangsom van € 1.500,00 per constatering, met een maximum van één per week. De maximale hoogte van de dwangsom is vastgesteld op twintig maal de opgelegde last en derhalve op in totaal € 30.000,00.

Bij besluit van 18 maart 2014 heeft verweerder de op 6 december 2013 ingediende aanvraag om een omgevingsvergunning voor het gedeeltelijk vernieuwen van het chalet geweigerd.

Bij besluit van 12 augustus 2014 (bestreden besluit I) heeft verweerder, deels in afwijking van het advies van de commissie bezwaarschriften van verweerdere gemeente, besloten:

- het bezwaar gericht tegen de opgelegde bouwstop gegrond te verklaren en de bouwstop te herroepen;
- het bezwaar tegen de verleende (bedoeld is geweigerde) omgevingsvergunning ongegrond te verklaren en het besluit in stand te laten;
- het bezwaar tegen het besluit tot de opgelegde dwangsom gegrond te verklaren, vanwege het bestaan van bijzondere omstandigheden die het rechtvaardigen van handhavend optreden af te zien, en de last te herroepen.

Bij besluit van 12 augustus 2014 (bestreden besluit II) heeft verweerder besloten de aanwezigheid van het chalet te gedogen en te gedogen dat het wordt afgebouwd conform de bouwtekening, gevoegd bij de op 6 december 2013 aangevraagde omgevingsvergunning.

Tegen het bestreden besluit I hebben eisers bij brief van 26 september 2014 beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep is geregistreerd onder zaaknummer SHE 14/3310. Tegen het bestreden besluit II hebben eisers rechtstreeks beroep ingesteld. Verweerder heeft hiermee ingestemd. Dit beroep is geregistreerd onder zaaknummer SHE 14/4329.

Verweerder heeft een verweerschrift en aanvullende stukken ingediend. Eisers hebben een nadere reactie ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 2 april 2015. Eisers hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door haar gemachtigde. W.C.A.M. van Es en I. van Ansem zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde.

Overwegingen

1. Op het perceel Peeldijk 12a te Milheeze staat een chalet dat rond 1989 is opgericht en sinds die tijd eigendom is van Van Es. Door controleurs van de gemeente is geconstateerd dat bouw- en sloopwerkzaamheden werden uitgevoerd aan de chaletwoning, zonder dat daarvoor een vergunning was verleend. Op 21 november 2013 is daarom een bouwstop opgelegd.

2. Het betrokken perceel is gelegen in het geldende bestemmingsplan "Gemert-Bakel Buitengebied 2010" (hierna: het bestemmingsplan), zoals dat op 27 mei 2010 door gemeenteraad is vastgesteld. Het perceel heeft daarin de bestemming "Bedrijf" en dubbelbestemming "Waarde-archeologie".

Ingevolge artikel 32 van het bestemmingsplan (persoonsgebonden overgangsrecht) geldt voor het perceel 12a dat het gebruik als woning van het op het perceel aanwezige chalet mag worden voortgezet en wel uitsluitend door de persoon/personen die op het moment van het ter visie leggen van het ontwerp van dit bestemmingsplan in dit chalet woonachtig waren en volgens de gemeenschappelijke basisadministratie van de gemeente Gemert-Bakel als hoofdbewoner en zijn of haar partner op dit adres stond(en) ingeschreven.

3. De ingestelde beroepen richten zich tegen de herroeping van de last onder dwangsom tot verwijdering van het chalet en het gedogen onder voorwaarden ervan. Nu geen beroep is ingesteld tegen het bestreden besluit I, voor zover daarbij de bouwstop is herroepen en het besluit tot weigering van de omgevingsvergunning in stand is gelaten, is het voor die delen onherroepelijk geworden.

4. Eisers stellen dat het bestreden besluit II, strekkende tot het gedogen van het chalet, ten onrechte wordt gezien als een afzonderlijk besluit. Het rechtsgevolg "gedogen" volgt naar hun mening reeds uit de weigering om van handhaving af te zien, bij het bestreden besluit I.

5. De rechtbank volgt deze opvatting niet, nu aan het besluit tot gedogen voorwaarden zijn verbonden, hetgeen rechtsgevolgen heeft die niet reeds voortvloeien uit het bestreden besluit I. Gelet hierop is sprake van twee afzonderlijke besluiten.

6. Verweerder heeft, voor zover hier van belang, aan de bestreden besluiten ten grondslag gelegd dat sprake is van dermate bijzondere omstandigheden dat in dit specifieke geval van handhavend optreden kan worden afgezien. Door niet handhavend op te treden zijn volgens verweerder niet direct belangen van derden in het geding. Het is de enige locatie binnen de gemeente waar er in het bestemmingsplan persoonsgebonden overgangsrecht is opgenomen. Niemand zal dus snel een beroep kunnen doen op het gelijkheidsbeginsel. Het chalet is niet als het meest beperkende geurgevoelige object aan te merken voor omliggende bedrijven. In een verklaring van de derde-partij is vastgelegd dat het chalet binnen drie maanden na het overlijden van hen het perceel zal worden verwijderd. Uit het dossier is volgens verweerder gebleken dat de gemeenteraad bij het opstellen van het bestemmingsplan niet heeft willen uitsluiten dat het aanwezige chalet mag worden gerenoveerd.

7. Eisers voeren in beroep aan dat geen van de omstandigheden die verweerder stelt kunnen worden aangemerkt als bijzondere omstandigheid op grond waarvan handhavend optreden onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen.

8. De rechtbank stelt vast dat, vanwege het onherroepelijk zijn van het bestreden besluit I in zoverre, bij de hier te verrichten beoordeling als uitgangspunt heeft te gelden dat de vereiste omgevingsvergunning voor de aan het chalet uitgevoerde bouwwerkzaamheden terecht is geweigerd. Hieruit volgt dat verweerder bevoegd is om ten aanzien van de bouwwerkzaamheden handhavend op te treden.

9. Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal het bestuursorgaan dat bevoegd is om met een last onder bestuursdwang of een last onder dwangsom op te treden, in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. In gevallen waarin het bestuursorgaan in dat kader redelijk te achten beleid voert, bijvoorbeeld inhoudend dat het bestuursorgaan de overtreder in bepaalde gevallen eerst waarschuwt en gelegenheid biedt tot herstel voordat het een handhavingsbesluit voorbereidt, dient het zich echter in beginsel aan dit beleid te houden. Dit laat onverlet dat het bestuursorgaan slechts onder bijzondere omstandigheden van het opleggen van een last onder bestuursdwang of een last onder dwangsom mag afzien. Dergelijke omstandigheden kunnen zich voordoen als concreet zicht op legalisatie bestaat, of als het opleggen van een dergelijke last zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat in die concrete situatie van het opleggen van die last behoort te worden afgezien. Zie voor de beginselplicht tot handhaving -onder meer- de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 5 oktober 2011 (ECLI:NL:RVS:2011:BT6683).

10. Verweerder stelt dat er bijzondere omstandigheden zijn om van handhaving af te zien, omdat sprake is van persoonsgebonden overgangsrecht. Volgens verweerder heeft de gemeenteraad daarmee nadrukkelijk beoogd dat onafgebroken bewoning door Van Es en Van Ansem mogelijk wordt gemaakt. De gemeenteraad heeft volgens verweerder, hoewel dit feitelijk niet is gebeurd, niet willen uitsluiten dat het aanwezige chalet mag worden gerenoveerd. Dat voor het chalet nooit een omgevingsvergunning is verleend, zou kunnen betekenen dat het chalet in het geheel niet mag worden uitgebreid of in enig opzicht mag worden gewijzigd. Uit de toelichting bij het bestemmingsplan is volgens verweerder af te leiden dat dit nooit de bedoeling van de gemeenteraad is geweest.

Op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting oordeelt de rechtbank dat geen sprake van zodanig bijzondere omstandigheden dat verweerder niet gehouden was handhavend op te treden. Het in het bestemmingsplan opgenomen persoonsgebonden

overgangsrecht ziet op het gebruik van het chalet en betekent niet dat bouwwerkzaamheden mogen worden verricht ten behoeve van dat gebruik. De rechtbank vindt voor dit oordeel steun in de jurisprudentie van de Afdeling, inhoudende dat, indien het gebruik ingevolge het gebruiksovergangsrecht is toegestaan, dit niet met zich brengt dat ten behoeve van dat gebruik ook mag worden gebouwd. Zie hiervoor -onder meer- de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2009 (ECLI:NL:RVS:2009:BJ2583). Uit de planregel over het persoonsgebonden overgangsrecht kan niet worden afgeleid dat deze bepaling de mogelijkheid biedt om bouwwerkzaamheden uit te voeren aan het chalet. Indien de gemeenteraad dit mogelijk had willen maken, had hij dit zo in de planregels moeten opnemen. Nu hierover niets in de planregels is opgenomen, kan hetgeen in de toelichting bij het bestemmingsplan is vermeld hieraan niet afdoen. Overigens is de rechtbank uit de door verweerder van belang geachte passages uit de toelichting bij het bestemmingsplan, zoals ter zitting toegelicht, niet gebleken dat de gemeenteraad heeft beoogd renovatie van het chalet mogelijk te maken.

11. De herroeping van de last om het chalet te verwijderen en verwijderd te houden is naar het oordeel van de rechtbank in strijd met artikel 7:12 van de Awb niet van een deugdelijke motivering voorzien. Dit aan het bestreden besluit I klevende gebrek raakt ook het bestreden besluit II. Gelet hierop bestaat aanleiding de beroepen gegrond te verklaren en de bestreden besluiten, voor zover in geschil, te vernietigen en verweerder op te dragen een nieuw besluit te nemen met in achtneming van deze uitspraak.

12. Nu de herroeping door verweerder van het besluit van 11 maart 2014 wordt vernietigd, herleeft dit besluit. Gelet hierop ziet de rechtbank aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ambtshalve een voorlopige voorziening te treffen, in die zin dat verweerders besluit van 11 maart 2014 met terugwerkende kracht wordt geschorst tot en met zes weken na de bekendmaking van de nieuw te nemen beslissing op bezwaar.

13. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eisers gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank, op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht, vast op € 1.470,00 voor door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand (2 punten voor het indienen van de beroepschriften, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 490,00, wegingsfactor 1).

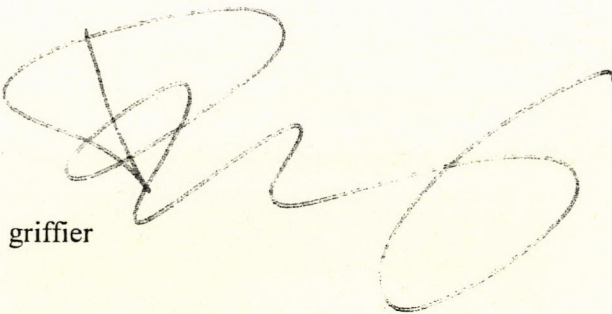
14. Omdat de beroepen gegrond zijn, zal de rechtbank bepalen dat verweerder eisers het door hen betaalde griffierecht moet vergoeden.

Beslissing

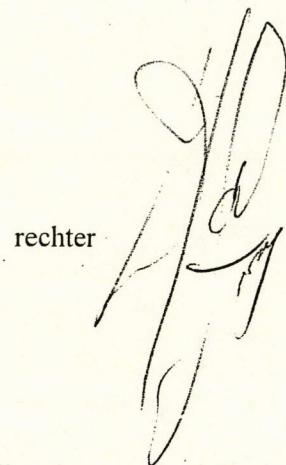
De rechtbank:

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit I, voor zover daarbij de last onder dwangsom van 11 maart 2014 is herroepen;
- vernietigt het bestreden besluit II;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen, met inachtneming van deze uitspraak;
- schorst, met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb, met terugwerkende kracht het besluit van 11 maart 2014 tot en met zes weken na bekendmaking van de nieuw te nemen beslissing op bezwaar;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eisers tot een bedrag van € 1.470,00;
- bepaalt dat verweerder eisers het door hen betaalde griffierecht van € 493,00 (€ 328,00 + € 165,00) aan eisers moet vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. D.J. de Lange, rechter, in aanwezigheid van A.J.H. van der Donk, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 19 juni 2015.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

23 JUNI 2015

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.